

GESTORVEN, BEGRAVEN EN OPGEWEKT

NAAR DE SCHRIFTEN

Prediking over 1 Cor. 15:1-5

‘Voorts, broeders, ik maak u bekend bet Evangelie dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat, door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijs als ik het u verkondigd heb, tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften; en dat Hij is van Cefas gezien, daarna van de twaalven’.

Wanneer wij in Paulus eerste brief aan de Corinthiërs van onderdelen kunnen spreken, dan mogen wij wel zeggen, dat bij het 15^e hoofdstuk een nieuw onderwerp wordt aangesneden. Tot nu toe heeft de Apostel allerlei vragen, betreffende het gemeenteleven besproken, die in het bijzonder verband hielden met afdwalingen in de levenswandel, afwijkingen in het leven van elke dag. Nu komt hij toe aan een afdwaling in de leer. Het is merkwaardig, dat de Apostel niet begint met de afwijkingen in de leer te bestraffen, maar de afwijkingen in het leven. Dat wil niet zeggen, dat de afwijkingen in de leer minder erg zijn, maar wel dat hij op het voor velen geheimzinnig verband wil wijzen, dat leer en leven onlosmakelijk aan elkander verbonden zijn. Het is een Schriftuurlijke leer dat wanneer een mens op één terrein ontspoot, hij ook dientengevolge op andere terreinen van de weg afraakt. De Apostel weet, dat de gehele gemeente zich schuldig heeft gemaakt aan afdwalingen in het leven, maar dat bij de afdwaling van de rechte leer niet allen zijn betrokken. Immers hij spreekt van „sommigen onder U.”

Hij begint heel plechtig en zegt: ‘Voorts broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb’. Let op dat ‘ik maak u bekend.’ Wij zouden verwachten, dat Paulus zou zeggen: Ik herinner u, ik breng u opnieuw te binnen, wat ik u heb gesproken. Maar dat doet hij niet. In plechtige vorm predikt hij alsof die Corinthiërs het Evangelie nog nooit hadden gehoord. Dat was voor deze mensen wel diep verootmoedigend. Immers zij, die het Evangelie al vele malen uit Paulus mond hadden gehoord, werden door hun geestelijke vader behandeld, alsof ze nog nooit een letter van het Evangelie hadden begrepen. Ik maak u bekend het Evangelie. Wat is dus de remedie tegen alle dwaalleer? De terugkeer tot het reine Evangelie! Ook onder ons mag dit woord: ‘Ik maak u bekend het evangelie’ wel herhaald worden. Immers hoevelen onzer hebben het Evangelie gehoord, zonder dat zij zich voor God hebben verootmoedigd, zonder dat zij tot waarachtige bekering zijn gekomen, zonder dat zij met de zonden hebben gebroken, zonder dat zij tot Christus werden uitgedreven?

Dan moet, ook u gepredikt worden met grote kracht, alsof u nog nooit het Evangelie had gehoord: ‘Voorts broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik onder u verkondigd heb. Echter niet alleen de onbekeerden, ook de tot God bekeerden hebben soms nodig, dat zij het Evangelie opnieuw horen. Immers het gevaar is zo groot, dat de kennis, de geloofskennis en datgene wat er van gestold is in de harten, wordt ingeruild voor de Christus Zelf en dat het op deze dag, misschien al weken of maanden lang, geen leven aan de ziel is geweest. Daarom hebben de Godvrezenden er behoefte aan, dat zij het Evangelie, de blijde boodschap van Goddelijk pardon, telkens opnieuw als een boodschap Gods voor hun eigen ziel horen. De Christen is te vergelijken met een schip, dat op zee telkens weer een haven moet aandoen om eten en drinken in te nemen. Zo is ook een Christen telkens weer aangewezen op nieuwe voeding, op het horen van het oude Evangelie.

Merkwaardig, opdat daarvoor nu een goede toegang zou zijn, zendt God in Corinthe een menigte afdwalingen in leven en leer, waarvoor de Corinthiërs uiteraard verantwoordelijk zijn. Om dit ook nu te bereiken, zendt God ook een menigte van afwijkingen in de leer, een menigte van zorgen, een menigte van ziekten, een menigte van zonden, opdat de kostbare geur van de Christus kennis telkens opnieuw het hart zou doorgeuren. Daartoe is de beschaming een zeer geëigend middel in Gods hand. Ook nu zegt God niet tot Zijn volk dat is afgedwaald 'Ik herinner u', maar 'Ik maak u bekend!' Paulus zegt met nadruk, dat dit Evangelie is verkondigd. Hij legt niet de nadruk op de verkondiger, op zichzelf, hoe ontroerend belangrijk en verantwoordelijk zijn taak en die van iedere Evangeliedienaar ook is, maar hij legt de nadruk op de verkondiging. Hij weet, dat hij daartoe van Christuswege is gesteld en dat hij dit Evangelie met Goddelijk volmacht hen heeft gebracht.

Dit Evangelie, dit is het tweede dat uit onze tekst oplicht is door de Corinthiërs aangenomen. Zij hebben in dat aannemen verzegeld dat God waarachtig is. Het was, ondanks alle afdwaling in leer en leven, een levende gemeente. Er was inwoning Gods. Het waren ten diepste door God aangeraakte mensen, die tot verandering waren gebracht. Nu behandelt Paulus deze gemeente niet naar haar dode rank en niet naar de kwijnende ranken, maar naar de levende ranken. Ook al weet hij zeer wel, dat het niet alles Israël is, wat Israël genaamd wordt, dat het reeds in Corinthe niet gold van de gemeente hoofd voor hoofd, dat zij tot God bekeerd waren, desondanks spreekt hij deze gemeente aan naar haar levende openbaring. Hij wijst er op, dat zij het Evangelie hebben aangenomen.

Dat is vandaag nog zo, gemeente. Hoe ver de gemeente ook aan onze plaats, verwijderd is van de eerste Christelijke gemeente, hoe ver zij verwijderd is van de bronnen van de Reformatie. God spreekt haar aan, niet naar haar dode, maar naar haar levende leden; niet naar haar dorre, maar naar haar levende ranken, die sappen betrekken uit de wijnstok Christus. Wanneer ik u nu in Gods naam predik: 'Voorts broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb', dan onderzoek een ieder om zijns levens wil, of u ook persoonlijk genade, vrede en blijdschap hebt gevonden in deze Christus. In deze plechtige verkondiging wordt van Godswege het recht gegeven aan een ieder, die het Evangelie hoort, dit Evangelie aan te nemen. Van Godswege wordt verklaard, dat de mogelijkheid en de macht tot de aanneming niet ligt in u, maar in het wederbarend werk van de Heilige Geest, dat in vervulling gaat daar waar het Evangelie verkondigd wordt. Zovelen Hem, aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods genaamd te worden. Weet dan, dat u zonder deze aanneming van dit Evangelie, staat onder de geduchte toorn Gods, onder de vreselijke wraak des Verbonds; dat u een verwerper van het Evangelie en een vijand van Christus zijt. Want alleen in dit Evangelie is uitkomst tegen het eeuwig verderf. De Corinthiërs hadden het Evangelie niet alleen aangenomen, zij stonden er ook op. Door deze aanneming hadden zij gevonden de hechte grondslag, het onbedriegelijke fundament.

Zodra gemeente, een zondaar uit de ruisende kuil van zijn eigen verdorvenheden wordt uitgetrokken, zodra hij uit eigen slingeren wordt uitgelicht staat hij, terwijl hij vroeger lag te slapen in de doodslaap van zijn zonden, of heen en weer geslingerd werd door de striemende overtuigingen van de Heilige Geest in zijn ziel. Deze Christus is de rotsvaste grond. Hoor Paulus jubelen, wanneer hij ingezet wordt in deze vastigheid van het Evangelie: 'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus, door welke wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods'. Deze grondslag is het enig vaste punt op deze aarde. Alle fundamenten der aarde zullen bewogen worden en alle vastigheden, die er alle eeuwen door ook in Europa geweest zijn, worden dynamisch en motorisch gemaakt, maar deze vastigheid blijft staan. Zij bewaart tegen de vloek van de Wet, tegen de toorn Gods en tegen de veroordeling van eigen consciëntie. Dit staan is niet alleen een moment, maar ook een doorgaande daad van de Heilige Geest in de ziel.

Het Evangelie toch is een medicijn, dat de Christen zijn levenslang moet innemen, opdat zijn dodelijke krankheid worde genezen. Het is de enige kracht om midden in de storm, verzoeken en aanvechtingen staande te blijven. 'In hetwelk gij ook staat, door hetwelk gij ook zalig wordt'. O, wat is dat groot. Door dat Evangelie redt God. Niet het Evangelie op zichzelf redt. Maar God redt door het Evangelie! 'Door hetwelk gij ook zalig wordt', want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft. Het begint met een kracht Gods te zijn in de roeping, het gaat voort met al maar door te redden en tenslotte leidt het tot de zaligheid. Nu zijn de Corinthiërs op dit ogenblik bezig gered te worden. Immers zalig worden is ò in beginsel bekeerd te worden ò al maar door gered worden. Wat een troost! Want waaraan heeft onze ziel, wanneer ze straks staat voor de rechterstoel van Christus, meer behoefte dan aan de vaste toezegging van God? Waarmede zal een zondaar in dit strenge gericht bestaan dan alleen met dit goddelijk pardon? O, die kracht van het Woord Gods! Wat kan dat de moede zondaar troosten! Zie de weg Gods: Geroepen door het Evangelie, al maar door gered worden door hetzelfde Evangelie en tenslotte het uiteindelijk heil ontvangen.

Anderzijds is het ook een waarschuwing, want de Apostel voegt er aan toe: 'Indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb'. Ziedaar de waarschuwing tegen de vervalsing van het Evangelie. In de Corinthische gemeente waren verleidende geesten binnengedrongen, die de wederopstanding des vlees aan het einde der eeuwen loochenden. Er waren mensen als Himeneüs en Filetus, waarvan Paulus zegt in 2 Tim. 2 : 17, 18: 'Ik heb ze aan de Satan overgegeven, opdat ze niet langer zouden leren te lasteren. De afdwaling van deze mensen bestond hierin, dat zij zeiden: De wederopstanding is de opstanding bij de bekering en de wedergeboorte, dus alleen een geestelijke opstanding. De ziel, die van hemelse oorsprong is, moet tot opstanding komen, maar het lichaam is maar een huis vol van zonden. Dat lichaam geven wij straks prijs aan het verderf. Daarna kijken we nooit meer om. Deze mensen waren bevangen in het Grieks-Hellenistisch denken, dat wel grote belangstelling had voor de onsterfelijkheid der ziel, maar te allen tijde een vraagteken zette achter de wederopstanding des vlees. Zij noemden zich uiteraard niet dwaallers, integendeel, zij kwamen met een veel geestelijker uitlegging. Men moest volgens hen de wederopstanding niet zo grof en zinnelijk verstaan als Paulus, het ging alleen om de ziel. Dit soort overgeestelijkheid loopt meestal uit op ontuchtigheid en losbandigheid. Dat was ook hier het geval. Want deze lieden, die zo hoog opgaven van de hemelse afkomst der ziel en zo minachtend neerzagen op het lichaam en wat daarmee samenhang, waren in de praktijk de mensen, die zich uitleefden in allerlei ontuchtigheid en hoererij. Dat is altijd het einde geweest van alle overgeestelijkheid, die meent wijzer te zijn dan Gods Woord. Daarom trekt Paulus met grote kracht tegen deze dwaaller te velde. De Corinthiërs waren voor een deel gevangen geworden door deze dwaling. Het stond wel goed, het deed het ook goed; zij waren tot zogenaamde gezonder opvattingen bekeerd. Maar Paulus zegt: 'Gij wordt zalig indien gij het op zodanige wijze behoudt, als ik het U verkondigd heb'. Het blijkt dus, dat de Corinthiërs bezig zijn het Evangelie te verspelen. Vandaar dit scherpe woord.

Gemeente, wat een waarschuwing ook aan ons. Immers als er een tijd geweest is, waarin de aanpassing van het Evangelie aan moderner snit en prettiger opvattingen gaande is, dan is wel onze tijd. Wat een begeerte bij ouderen en jongeren, om toch vooral maar voor vol te worden aangezien; om toch maar vooral als een man van gezonde opvattingen te worden beschouwd, om toch op de hoogte van de tijd te zijn. Wat een ijver, om struikelblokken uit het Evangelie weg te ruimen, om de moderne mens maar tegemoet te komen. O, ellendige eeuw van betrekkelijk maken van de vastigheden Gods. Wie durft nog in de Kerk en er buiten te zeggen: 'Gij wordt zalig, indien gij het Evangelie op zodanige wijze behoudt, zoals ik het U verkondigd heb'? Alles komt in verzet wanneer iemand dit vandaag zegt. Meent u zo wordt dan gezegd dat u de waarheid in pacht hebt?

Gelukkig wie dit Woord van Paulus in waarheid door Gods genade mag nazeggen: Gij wordt zalig indien gij het evangelie behoudt zoals ik het U verkondigd heb. Immers, ieder mens, wie hij ook is, is zo volkomen van de genade Gods en van de tucht van de Heilige Geest afhankelijk, dat hij zonder deze onmiddellijk afwijkt van het zuivere Evangelie. Niemand stelle zijn vertrouwen op zichzelf, op zijn geestelijk bestaan. Want op zichzelf gesteld, blijft ieder mens aan elke ketterij bloot gesteld. Satan is zo ontzettend listig. Een ieder stelle zijn hoop op het naakte Evangelie. Zo staat het geschreven. Het gaat om de leer van Mozes en de Profeten, van Christus en de Apostelen. Daar niets bij, maar daar ook niets van af. Luther heeft in zijn strijd eenmaal gezegd: Het Woord zult gij laten staan! Al zal de ketterij nog veel meer vermenigvuldigen en voorteten als de kanker ook in onze tijd, het Woord Gods is een scherp tweesnijdend zwaard, een geweldig strijdmiddel, dat in de consciëntie wonden maakt. Zie dan toe op u zelf. Waak tegen kwade invloeden! Zie toe, dat u, noch in belijden, noch in uw inwendig leven van Christus zou afwijken. De ketterij immers begint niet in uw verstand, maar in uw hart, daar waar een mens de tere omgang met God kwijtraakt, waar de levende uitgangen der ziel naar Christus en Zijn heil minder worden, waar de levende vreze Gods gaat kwijnen in persoon, in huwelijk en in gezin. Daar ligt de grond en de bakermat van de ketterij. Dat wil dus zeggen, dat de ketterij niet in de eerste plaats een zaak is van het verstand (dat heeft er ook mee te maken) maar in de eerste plaats van het hart. O, let er dan op u die het Evangelie hebt aangenomen, dat gij het op zodanige wijze behoudt, als gij het gekregen hebt! Immers de afvalligen zullen in het dorre wonen'. 'Zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft geen welgevallen in hem'. 'Zo iemand in Mij niet blijft, is buiten geworpen en verdort'. 'Wie volharden zal tot het einde zalig worden'.

Er staat in onze tekst: 'Indien gij het behoudt'. Dit betekent letterlijk: Indien gij het vasthoudt. Dat is een heilige kunst om in de stormen van de aanvechtingen van binnen en van buiten, in de strijd met het ongeloof als een verloren zondaar aan die rots Christus te hangen door het Woord der genade. Zeker, wanneer God Zijn volk niet vasthield, zij waren geheel verloren. Dit vasthouden van God vasthouden Gods maakt de vermaning tot het vasthouden niet overbodig. Integendeel zegt de verhoogde Christus niet: 'Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen'. Het gaat er dus om, dat u, die met Christus hebt aangezet en zegeningen hebt ontvangen dat u het zult behouden. Niet in die zin, dat u zich aan de vruchten zult vastklemmen, die vallen gewis weer uit uw hand, maar dat u aan de vruchtdragende Christus en aan Zijn woord zult vastklemmen. Wat houden wij eigenlijk in ons geheugen vast? Het geheugen is een wonderlijk instrument. Het doet onze gevallen staat vergelijken met een wan. Alle goede korrels van het Woord Gods er door en alle kaf blijft er boven op liggen. Ga het in uw eigen leven maar na. De mensen weten te verhalen van voorvallen uit kindertijd, maar na twee of drie uur weten wij geen woord meer van een preek. Wij onthouden machtig veel dingen, die wij moesten vergeten nog veel meer, wat wij moesten onthouden. Is dat niet ontroerend? Zie het maar bij uzelf na. Daarom is in de algehele wederbaring van de zondaar ook een vernieuwing van het geheugen nodig, zodat de woorden Gods worden ontvangen en bewaard.

Laten wij enkele voorbeelden noemen: Een ieder van ons moet om te beginnen vasthouden, dat hij een schepsel en God zijn Schepper is. 'Gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap', gedenk aan al de levensleidingen, die Hij met u gehouden heeft. Gedenk aan hetgeen u in de lijdensweken gehoord hebt over het lijden en sterven van Christus. Gedenk zo u door God gezegend werd, aan wat Hij voor u deed. Vergeet niet een van Zijn weldadigheden, want het was God, die ze u bewees. Gedenkt gemeente aan de heiliging van Gods dag en aan de opkomst met de gemeente naar Gods huis. Aan de geloften, die u vanavond of eerder bij het doopvont hebt afgelegd.

Paulus wekt hier de gemeente op tot het vasthouden aan het Evangelie en zegt om hen te laten schrikken: 'Tenzij dan, dat gij tevergeefs geloofd hebt'. Dat betekent: Of het moest zijn, dat de dwaalleer gelijk had, dat namelijk de doden niet zullen opstaan; maar dan is Christus ook niet opgewekt, dan is onze prediking ijdel, en is uw geloof leeg en ijdel. Hij neemt hen mee naar deze afgrond en zegt: Kijk daar nu eens in; zie eens welke gevolgen eraan verbonden zijn, wanneer u een stuk van deze hemelse leer loslaat. Dan stort u straks in deze afgrond. Paulus neemt hen dus mee naar deze afgrond en zegt: Als de doden niet worden opgewekt, is Christus niet opgewekt. Is Christus niet opgewekt, dan is onze prediking leeg. Als de prediking leeg is, dan is uw geloof ijdel, leeg, zonder vrucht. Maar zo is het — Gode zij dank — niet, zegt Paulus. Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden naar de Schriften. Hij grijpt de Corinthiers vast en brengt ze terug naar het hart van het Evangelie, dat is de dood en opstanding van Christus.

Paulus wijst er dus op, dat de dwaalleer in strijd is met de apostolische verkondiging, die hij ook zelf ontvangen heeft. Hij zegt: 'Ik heb u ten eerste overgegeven. Ten eerste, dat betekent hier: onder de eerste dingen, onder de kapitale dingen, onder de hoofdzaken heb ik u overgegeven. De opstanding des vleses behoort dus tot de grondwaarheden van het Evangelie, die Paulus heeft ontvangen. Zeker heeft hij het ook ontvangen van hen, die van het begin af aan dienaren des Woords en aanschouwers van het leven en het sterven van Christus zijn geweest. Daarop grondt Paulus echter nooit zijn apostolische prediking. Hij is rechtstreeks door Christus vanuit de hemel geroepen op de weg naar Damascus. Paulus heeft dus regelrecht van de verhoogde Christus het onderwijs gekregen en aangaande de heilsfeiten en aangaande hun geestelijke betekenis. Daarom heeft zijn prediking goddelijk gezag. Paulus komt dus niet met meningen of met opvattingen van een richting of modaliteit, maar hij predikt met goddelijk gezag. Hij is een dienaar van Christus en een uitdeler van de verborgenheden Gods.

Zo is het nu nog. Want het Woord wordt u verkondigd met goddelijk gezag. Niet, omdat een bepaalde dienaar, die de meesten nog zien als een richtingsvertegenwoordiger, dit zegt. Immers zijn woorden worden vaak krachteloos gemaakt met de opmerking: Dat zegt hij, omdat hij van die of die richting is! Want waarlijk gemeente, in zoverre een dienaar het Woord van God tot u spreekt, hebt u niet met een richting of modaliteit te maken; maar met God, met Christus en met de Heilige Geest. Dan overkomt dat Woord van God èn dienaar èn gemeente. Dan betoont het zich, zoals het waarlijk is, het Woord van de levende God! Dan wordt het ons onder de bearbeiding van binnen door de Heilige Geest, goddelijke openbaring met goddelijk gezag. Ook al zijn wij geen apostelen, maar dienaren des Woords, wij zijn wel gezonden, die met volmacht van God, met volmacht van Christus en met volmacht van de Heilige Geest de woorden Gods mogen spreken met goddelijk gezag.

Nu is de vraag: Wat verkondigt Paulus met goddelijk gezag? Wel, dat Christus gestorven is voor onze zonden naar de Schriften, dat Hij is begraven en dat Hij is opgewekt ten derde dage naar de Schriften. Het Evangelie van Paulus kunt u op een stuiver schrijven. Een kind kan het onthouden. Dat kan iemand, al is hij nog zo ongeleerd onthouden, als hij maar eenvoudig van hart is. Dat Christus gestorven is, wordt door niemand betwijfeld. Maar dat Christus gestorven is voor onze zonden, dat is de eeuwen door bestreden en wordt ook vandaag bestreden. De zonde heeft de dood meegebracht. Daar is een geheimzinnig verband tussen zonde en dood. Ook nu zijn er leringen als zou de dood er toch wel zijn, ook wanneer de zonde niet gekomen was; met andere woorden: De dood is met de schepping gegeven. Maar dat is in strijd met het Woord. Paulus zegt: 'De dood is in de wereld gekomen door de zonde'; en 'De bezoldiging der zonde, dat is het loon op de zonde, is de dood'. De dood is er dus om der wille van de zonde.

Door de val, zijn wij uit de gehoorzaamheid in de ongehoorzaamheid, uit de gerechtigheid in de ongerechtigheid terecht gekomen. Nu is er geen verzoening zonder voldoening. Christus moest sterven. Christus' dood is de betaling der zonden. Hij is de losprijs voor God. Hij heeft God verzoend in zijn ontzagwekkende toorn tegen de zonde van het menselijk geslacht.

Christus heeft Zichzelf door de eeuwige Geest God opgeofferd. Hij heeft God verzoend en Hij heeft de zonden verzoend. Dat Christus gestorven is om onze zonden. O, wat een heilsboodschap voor mensen, die door Gods Geest uit de doodslaap der zonden zijn wakker geworden! Velen vinden het vanzelfsprekend, dat Christus voor hun zonden gestorven is. Het maakt hen niet blij en het verschrikt hen evenmin. Dat weten zij al lang, dat vinden ze een punt in de prediking, waarnaar zij al niet meer luisteren. Intussen zijn zij dof en stomp en leven onverzoend met God voort, totdat de dood hen vindt en zij hun eeuwige ondergang tegemoet gaan. Immers als dan Christus voor hun zonden gestorven is, waar is dan de vrucht van Zijn offer in hun ziel? Waar is dan de verootmoediging over hun zonden? Waar is dan de gemeenschap met Christus? Waar is dan de uitgang der ziel naar Hem? Waar God Zijn Heilige Geest geeft, gaat het anders toe. Daar krijgt u de kans niet om Uw geweten met de loze kalk te pleisteren. Er zijn er zovelen, die elke deuk en scheur in hun consciëntie zo maar even met dit Evangelie, dat Christus toch voor hun zonden gestorven is, dicht pleisteren.

O nee, deze Geest stelt u uw zonden voor ogen, zonden van vandaag, zonden van gisteren, zonden uit uw jeugd, ze worden uit het graf omhoog gehaald en u voor ogen gesteld! U ben die zondaar! U hebt de dood verdiend! U hebt tijdelijke en eeuwige straffen verdiend! Ik heb een woord voor u, u die uit die doodslaap der zonden zijt opgewekt en vraagt: Is er nog genade voor mij, want ik heb tegen God gezondigd? Zie en hoort dit Evangelie: Christus is gestorven voor onze zonden! Dan wordt dit eeuwenoude Evangelie, dat u al zolang gehoord hebt, gloednieuw en kersvers; dan hoort u het, alsof u het nog nooit hebt gehoord. Hier in de dood van Christus is een zee van genade voor de vuilste zonden. Hier is uitkomst voor een zondaar, die tegen God gezondigd heeft en zegt: Ik moet van de aarde weg, het is niet betamelijk, dat zulk één in leven blijft, ik behoer niet in de hemel, ook niet op de aarde. Hoor het: Christus is voor onze zonden gestorven! Maak toch veel van Hem gebruik, zoals het Evangelie Hem u voorstelt. O, dat u vandaag nog wordt heenge trokken tot deze Christus! Maak toch van Hem gebruik, zondaren in ons midden, zoals God Hem u aanbiedt, eer de kwade dagen komen en de Rechter van hemel en aarde u voor Zijn rechterstoel daagt. Eer uw godvrezende vader of moeder een snel getuige tegen u wordt om u te veroordelen, dat u het Evangelie hebt verworpen. Eer zij, die juichende zijn heengegaan en hebben vermaand van hun zieken sterfbed u zullen veroordelen.

Christus is gestorven voor onze zonden en begraven, Zie, Hij wordt weggedragen. Jozef van Arimathea en Nicodemus dragen Hem naar het graf. Zo ver hebben wij het met onze zonden gebracht dat wij elkander allen moeten wegdragen. Dat gaat elke dag maar door. Dat hebben wij gedaan, u en ik samen. Wij hebben ons kostelijk leven in God verwoest en ons de dood en het oordeel op de hals gehaald. Zie nu de plaatsvervangende Christus. Hij rust in de armen van Zijn discipelen. Hier wordt de wens der zonden, let wel plaatsvervangend, weggedragen en in het graf gelegd. Weg met zulk een, het is niet betamelijk, dat Hij leeft in de hemel, ook niet dat Hij leeft op de aarde. Daarom in het graf. Zo ver hebben wij het gebracht. Maar zie hier de troost voor u, die God vreest: Hij heeft in dit graf geworsteld met de dood, drie dagen lang en heeft de dood de dood aangedaan en hem verslagen. In die tijd heeft Hij al de zonden van geheel Zijn kerk begraven. En Hij is opgewekt! Het graf is dus het einde niet! Griekse wereldwijsheid moge glimlachend zeggen: Onmogelijk! Joodse eigengerechtigheid en zelfhandhaving moge zeggen: Zijn discipelen hebben Hem gestolen!

Opvattingen van nieuwere snit in onze tijd mogen zeggen: Hij is visionair, Hij is geestelijk opgestaan, de discipelen hebben Hem visionair gezien. Maar God getuigt: Gestorven om onze zonden, begraven en opgewekt ten derde dage!

Zo gemeente is het en niet anders! Dit deed Hij niet voor Zichzelf, maar voor onze zonden. Want, wat Hij stierf, stierf Hij der zonde; wat Hij begraven werd, deed Hij om uw graf te heiligen; wat Hij opstond, het was tot uw rechtvaardigmaking, opdat u nu en straks in het gericht eeuwig zou worden vrijgesproken. Zie dat is het Evangelie: Opgestaan, opdat uw vlees zou rusten in hope! Dat is het hart van het Evangelie. Daarom worden deze heilsfeiten door Paulus niet vervluchtigd tot tekenen, maar als heilsfeiten gesteld eenmaal in het verleden geschied en zo altijd door verkondigd! Alleen het "opgewekt" staat in een deelwoord, dat betekent dat de eenmalige opwekking een voortdurende toestand van-opwekking ten gevolge heeft. Dat is een schone gedachte. Immers de Schrift zegt: 'Dat Hij der zonde gestorven is, dat is Hij eenmaal gestorven en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode'. Dat gaat dus altijd door. Daarom komt Hij ook nu als de levende Christus op u af om u uit de doodse toestanden op te wekken of u uit de doodslaap der zonden wakker te roepen.

Verheug u allen, die God vreest! Want, zegt de Apostel: 'indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij verzoend zijnde, behouden, worden door Zijn leven'. Dit alles vindt zijn vertolking in het andere woord van deze Apostel: 'En indien de Geest desgenen, die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij die Christus de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, die in u woont'.

Tenslotte vraagt er één: Is dit wel waar? Ja, zegt de Apostel, want Hij is gestorven om onze zonden *naar de Schriften*. Hij is begraven en ten derde dage Opgewekt *naar de Schriften*. Christus' komst kwam dus niet onvoorbereid. Ten eerste: opdat de vaders van het Oude Testament niet zonder troost in Leven en sterven zouden zijn en ten tweede opdat de vromen rondom de Kribbe niet onvoorbereid, plotseling voor Christus zouden staan. Gods Raad is geopenbaard in de Heilige Schrift.

Wilt u weten wie God is? Neem dan uw Bijbel ter hand. Deze Schriften zijn hier de boeken van het Oude Testament. Wilt u er op letten, dat Christus altijd met de diepste eerbied over deze Schriften heeft gesproken en zich daaraan heeft onderworpen? Hij was het, die in de lendenen van Zijn vaders, worstelde om tot openbaring te komen. Hij was het die in David profetisch zong van Zijn lijden en sterven, van Zijn dood en opstanding, van Zijn hemelvaart en van Zijn eeuwig Koningschap. Hij was het, die in Jona's gebeuren liet afschaduwen Zijn begraven worden en Zijn opstaan. Hij was het, die in Jesaja 53 profetisch liet beschrijven Zijn lijden en sterven en de vrucht daarvan voor Zijn kerk. Dat alles, opdat de Schrift vervuld zou worden. Daarom zegt Hij tot de Emmausgangers: 'Moest de Christus niet al deze dingen lijden en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan'? Daarom zegt Hij tot Zijn discipelen na Zijn opstanding: 'Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de Wet van Mozes en de Profeten en Psalmen'. Wilt u dus een Christusboek, lees dan het Oude Testament! Want Hij heeft gezegd: Dat is Mijn boek, dat zijn de geschriften, die van Mij getuigen, waarin van Mij is geschreven. Daarom nam Christus het de Emmausgangers zo kwalijk dat zij, hoewel in het bezit van deze Schriften, toch nooit Zijn lijden en sterven hadden gelezen. Dit duurde zolang, totdat Hij hen uitlegde wat van Hem geschreven stand, zolang, totdat Hij het verstand van Zijn discipelen opende, zodat zij de Schriften verstonden.

Gemeente, als Christus het de Emmausgangers kwalijk neemt, dat zij in de Schriften van het Oude Testament niet hebben gelezen van Zijn lijden, opstanding en eeuwig Koningschap, hoe zal het dan u kwalijk genomen worden, u die bezit niet alléén Mozes en de Profeten maar ook Christus en de Apostelen, het ganze Woord Gods, indien u noch in het woord der belofte, noch in het woord der vervulling de Christus der Schriften hebt gekend! Zie toch toe op uzelf. Want merk op de eerbied van Christus voor de Schriften. Wee dan een ieder, ook in deze tijd, die een Christus aanbidt of verkondigt, die niet is de Christus der Schriften.

Wee, een ieder, die Christus losmaakt van Zijn Woord. Wee, een ieder, die in dit profetisch, apostolische getuigenis niets anders ziet dan een menselijk neerslag van dat ene Woord Gods, dat voor ieder mens onbereikbaar is. Wat hij scheidt, wat de Heere op het innigst verbonden heeft. De Heere Jezus Christus, het Vleesgeworden Woord ging op aarde in de diepste eerbied om met de Schriften. Dat was Hij die enerzijds positie innam tegen Farizeeërs en Schriftgeleerden, die de punten en de komma's vereerden, terwijl zij het zwaarste van het Woord, dat is het geloof, de liefde en de barmhartigheid nalieten, maar ook anderzijds de Zijnen immer kwalijk nam, dat zij niet letten op het Profetisch Woord.

Tenslotte, waarom geloven wij dat deze Schriften Gods Woord zijn? Niet zo zeer omdat de kerk hen daarvoor houdt, dat ook wel een klein beetje, maar in bijzonder omdat Heilige Geest getuigenis geeft in onze harten; dat deze Schriften van God zijn. Let daar op, anders raakt u de band aan de Schriften kwijt. Met dit getuigenis van de Heilige Geest in hun zielen, hebben de Apostelen gestaan. Als eenvoudige Galileeërs in de branding van het Hellenisme en het Griekse denken; en zij hebben overwonnen. Met ditzelfde getuigenis van de Heilige Geest in onze zielen, dat deze Schriften van God zijn en dat deze Christus is de Christus der Schriften, hebben wij te staan in de branding van de voleinding en voltooiing der eeuwen, te staan tegen alle dwaalgeesten, die niet uit God zijn, opdat wij bewaard zouden blijven bij het Woord van Christus.

Als u nu zegt: ik versta dat nog niet, waar is Christus te vinden? O, werp u dan als een blinde aan Zijn voeten en leg de vinger bij dit Woord: 'Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden' en zie dan of Hij niet laat komen wat Hij heeft beloofd: Gestorven om onze zonden, begraven en ten derde dage en opgewekt naar de Schriften!

Amen.

G. Boer